

Inleiding 1

Het zal inmiddels toch al wel weer ruim een jaar geleden zijn dat Jouke, Strein, Wiebe, Gerben en Peet geld bij elkaar hebben gelegd om mij de kans te geven van mijn ziekte af te komen.

Meer dan een jaar geleden, misschien anderhalf, heb ik een teek uit mijn kuit gedraaid. Het beestje meteen doorgespoeld, waarna 't kleine achtergebleven wondje snel genas. Niks aan de hand. Aan mijn been evenmin. Dat dacht ik tenminste. Tot ik mijn maten mijn been met daarop een rode kring liet zien. Een spontaan gevormde kring rond de plek waar maanden eerder de teek meende mee te kunnen liften. Een alles negerende parasiet met zijn kop in mijn huid. Wiebe wist meteen dat dit een slecht teken was, terwijl er toch maar eentje mij had aangeklampt. Hij raadde mij aan onze huisarts te consulteren, als 't al niet te laat was. Het was te laat. Althans volgens onze medicijnverstrekster. Ik kreeg wel een antibioticumkuur die gepaard ging met de niet al te opbeurende opmerking dat ik wellicht al enkele maanden de ziekte van Lyme aan het ontwikkelen was.

Ik kon haar vertellen dat ik wist wat de ziekte van Lyme inhield. Ook hoe ik het twee maanden daarvoor ongeveer had opgelopen. En dat het niet door de hooggeleerde medici te genezen was.

Ze voelde heel scherpzinnig aan dat ik met die opmerking meer bedoelde dan de woorden stuk voor stuk prijsgaven.

Ik meldde haar het bestaan van dokter Durk. Een kwakzalver in de beleving van de medische stand. Hij had bij Strein dystrofie en beide koude, slecht doorbloede voeten genezen. Hij had Wiebes zoon Tim van jicht, enkele kalknagels en een groot aantal kilo's afgeholpen. En ook Wiebes vrouw Seike in haar geheel opgeknapt. Dokter Durk had haar van de parasieten in het bloed, een aantal nierstenen en schilferige eczeemhanden afgeholpen. Daarnaast haar goed scheefgetrokken verzamelpunt terug getikt, waardoor ze zich

beter ging voelen en een stuk toegankelijker werd. Toegankelijker voor haar kinderen en haar omgeving. Maar ook voor ideeën anders dan die van de kerk.

Ik had van Lyme al wat herkenbare klachten gekregen. Dankzij enkele jaren van werkloosheid en nu net weer een vaste baan had ik geen reserve vetpotje om dokter Durk te kunnen betalen. Want deze genezer zat niet in het ziektepakket van de verzekeraars. Daarom hebben mijn kroegmaten geld bij elkaar gelapt en mij naar Durk gestuurd. Dat is nu zo'n jaar geleden. Let wel, de onheilsbacteriën zijn zonder gif en farmarottigheden bestreden. Met behulp van een bio-resonantie-trilplaat, een gezonde leefwijze en natuurmedicijnen zijn de borrelia-indringers volledig verslagen en vernietigd.

Mijn maten Strein, Jouke en Wiebe hebben in de loop van de laatste drie jaar elk een boek geschreven. Vond ik bijzonder knap omdat ik zoiets echt niet kan. Ik heb moeite met lezen. Op school hebben ze dat wel geconstateerd maar nooit ontdekt waarom, vonden me hoogstwaarschijnlijk dom. Op latere leeftijd bleek dat ik zwaar dyslectisch ben. Omdat ook ik graag mijn belevenissen van vroeger, maar ook de wonderbaarlijke genezing van de ziekte van Lyme in een boek wilde opnemen, heb ik oud-onderwijzer Jouke Wouda gevraagd voor mij wat zaken op te schrijven zoals die ene gast die de verhalen van Gijp en Kieft heeft weggetikt.

Jouke vond dat best een leuke uitdaging. Hij zegde toe te proberen door mijn ogen kijkend het boek in zijn woorden en stijl te schrijven. Dat hij eraan toevoegde mij in mijn boek wel 'hun' als onderwerp te laten zeggen vond ik prima zonder te vragen wat hij precies bedoelde. Als ik 'hun' zeg weet je toch wel wie ik bedoel. Wat een flauwekul eigenlijk om over een onderwerp als 'hun' een probleem te bedenken. Johan Cruyff deed niet anders, half Nederland doet niet anders. En je wordt er echt niet op afgerekend.

Jouke vindt het leuk om af en toe wat over taal te zeggen en gaf aan dat heel veel mensen 'hun' als onderwerp gebruikt. Dan is het over enkele jaren gewoon ABN. Er zijn meer

woorden die meerdere betekenissen hebben. Je weet wat er wordt bedoeld als ze in een zin worden gebruikt, net als ‘*hun*’. En toen kwam hij met het volgende vreemde gedichtje:

Toen moeder aan de was was
kwam er een bij bij.
Die vloog in haar haar
en vervolgens over de weg weg.

“Het zegt me niks, maar dat zegt niks. Ik begrijp het wél. ’t Rijmt niet!

“Het is hier aan de bar bar gezellig, mijn knappe pak pak ik in in deze doos en hun kunnen hun rambam krijgen.”

“Jij hebt ’t helemaal door Strein.” Daarna gaf hij aan dat je een bepaald woord ook twee betekenissen kan geven door de klemtoon te veranderen.

Daarop schreef hij op een bierviltje het woord ‘negeren’ en liet het iedereen lezen. Hij vroeg mij het woord met de juiste klemtoon uit te spreken nadat hij een beginnetje had uitgesproken. Hij zei bijna plechtig: “We moeten Zwarte Piet ...” Mocht ik het aanvullen. Ik snapte hem. Daarom stelde Jouke dat hij een boek voor en over mij in zijn eigen stijl wilde met een persoonlijke touch van mij als herkenningsankertje. Als je af en toe ‘*hun*’ goed leest en weet dat het fout is, dan ben ik in mijn boek aan het woord.

De ik-persoon ben ik dus. Ik, Jopie ter Heide, bouwvakker met weer een baan.

Inleiding2

Nadat Strein hier net buiten het dorp was komen wonen om een ietwat vervallen boerderijtje rigoures te renoveren beloofde hij zichzelf daarvoor op de donderdagavonden met een borreltje in ons dorpscafé van Peet. Wiebe Oenema heeft hem op zo'n avond overgehaald voor ons de vierde man te worden bij een wekelijks potje klaverjassen. Wiebe is net buiten het dorp tot alternatief boeren gestimuleerd door zoon Tim. Hij fokt sinds een jaar geiten en melkt ze uit omdat koemelk nou net niet zo gezond zou zijn als Joris Driepinter ons decennialang heeft doen geloven. Critici met kennis van zaken noemen koemelk al een tijdje 'de witte moordenaar'.

Jouke ging na dertig jaar lesgeven geestelijk onderuit en haalde met de hoogste dosis prozac zijn pensioen. Hij werd destijds afgekeurd maar is inmiddels volledig afgekickt en lijkt weer helemaal normaal. Het prozac-medicijn fluoxetine is een makkelijk voorgeschreven emotiekiller. Is met name gevaarlijk tijdens de eerste weken van de soms levenslange kuur; veel gebruikers beginnen de veelal oneindige kuur met suïcidale neigingen. Als die zijn overwonnen vervlakken de hersengerichte gif bommetjes vervolgens regelmatig emotie beperkend hoge heuvels en diepe dalen.

En ik ben gewoon bouwvakker. Enkele jaren werkloos geweest en net op het moment dat ik de bijstand in zou duiken werd ik aangenomen door de aannemer die Wiebes grote geitenstal ging bouwen. Voor aanvang van die bouw bedong boer Wiebe bij de aannemer de voorwaarde dat ik als bouwer aangenomen moest worden om bij deze klus te klaren. Het is de aannemer blijkbaar goed bevallen. Ik werk er nog steeds.

Treinie, mijn vrouw is een verdienstelijk kunstschilder. Ze verdient er op deze manier leuk wat bij omdat ze echt goed is. De kranten en journalisten schreeuwen van de weer in waarde gestegen daken dat de economie aantrekt. Dat geloven zichzelf kunstkenner noemende snobs met graagte en geven daarom weer geld uit aan wat ze niet nodig hebben. Treinie,

maar ook ik, wij varen er best wel wel bij.

Onze beide kinderen hebben hun ergste puberstreken al een tijdje geleden uitgehaald en ruimschoots achter zich gelaten. Zijn inmiddels prettig opgedroogd. Tjibbe wil vrachtwagenchauffeur worden en ooit in zo'n exotische Amerikaanse, van veelkleurige kerstverlichting en patserigheid overspoelde truck rijden. Een wegmastodont op onnodig veel wielen, met een enorme vooruitstekende platte snuit en twee, boven de cabine uitstekende uitlaatpijpen. Niet mijn ding, maar begrijp 't wel. Hij is net als ik dyslectisch, had een hekel aan school. Had in zijn agenda de laatste dag waarop hij niet meer leerplichtig zou zijn dieprood omcirkeld.

Kensi is een heel ander verhaal. Is meer een Treinie in het jong. Bruine ogen, donkerbruin, tegen zwart golvend haar en een brutaal ogend smoeltje. Kan goed leren, is goed gebekt, niet dyslectisch. En dat wil nou net schooljuf worden. Ik heb haar de verhalen van Jouke voorgehouden, maar ze bleef standvastig, ze wil voor de klas, 't liefst in de bovenbouw. Waar ze zin in heeft! Ze heeft inmiddels een stageplek en geeft met enige regelmaat les aan groep 7.

Toen Jouke aan 'mijn ghostwritersopdracht' begon, opperde Wiebe dat men in de media al sprak van een Pluchen Revolutie trilogie bestaande uit de boeken 'Romke D'13' van Strein Strohaf, 'Revolutie: Wat als...?' geschreven door Jouke Wouda en Wiebe Oenema's 'Roerig Evenwicht'. Dan zou 't toch vreemd zijn als er nog een vierde achteraan ging komen. Maar Jouke opperde dat het niet drie door dezelfde schrijver geschreven boeken waren waardoor het geen trilogie in de enge zin van het woord genoemd mag worden. Zoals een spits die zijn eerste doelpunt in de eerste helft - en vervolgens de 3-1 en tenslotte de 5-2 na de pauze maakt - geen zuivere hattrick scoort. En mocht hij in blessuretijd nog een vierde doelpunt scoren dan is het niet zo dat de eerdere hattrick ineens niet meer zou gelden. Dus bij deze is er een vierde boek over mij en de actuele perikelen die aan de tap zijn besproken en uiteraard de bevindingen van Gerben Kiestra nu hij met een aantal

gelijkgezinden onder de Romke D'13 partijparaplu in de Kamer vertegenwoordigd is. De D van Romke D'13 staat voor een Demokritisch Demokraal regeringssysteem.

Jouke wil met zijn partij VIES (*Voor Ieder 'n Eerlijke Samenleving*) onder die Romke-paraplu aan de komende verkiezingen deelnemen. Spannende tijden derhalve.

Intussen draait het kerkje dat wij als kaartgroep samen voor een hele euro hebben gekocht als een tierelier. Het is een sociaal centrum geworden, ruim buiten ons dorp, in het buurgelucht Swienstar. De vier vrouwen draaien toptijden, runnen een sociaal vangnet en zorgen ervoor dat plaatselijke werklozen niet meer richting bijstand kreupelen. Er wordt hen perspectief geboden, eerst als vrijwilliger, met behoud van de WW-uitkering plus een opslag. Na verloop van tijd met werkervaring en eventuele cursussen weer volop en volwaardig in de running. Geen val onder de armoedegrens en dus minder stress. Daardoor minder lichamelijke en geestelijke klachten. Een viervoudige win-winsituatie en eerder haalbaar dan een Onvoorwaardelijk Basis Inkomen (OBI) waar iedereen recht op heeft. Ja iedereen, ook de niet-werkende thuiszittende partners van alle miljonairs.

Er zijn al heel wat deskundigen wezen kijken. Vol bewondering mag ik wel zeggen. Na een bezoek van belangrijk doende hogere omes aan onze kerk wordt hen het trio boeken aangeboden.

Behalve een compleet alternatief staatsbestel zijn er ook tientallen oplossingen door ons bedacht en in de boeken beschreven voor heel veel politieke, maar vooral ook maatschappelijke problemen. En heel breed. Zeker niet over zomaar wat onbenullige ongemakken. Echt heel breed. Over het onderwijs, de zorg, het milieu, de veiligheid en nog veel meer. Ik zal vragen of Jouke een overzicht uit alle boeken wil toevoegen aan het eind. Sommige partijen hebben al geput uit de trilogie *De Pluchen Revolutie*. Mijn boek dat door Jouke wordt geschreven is niet een vervolg, meer een aanvulling.